

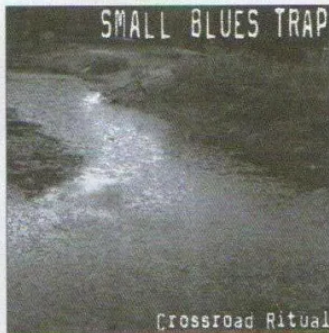
SMALL BLUES TRAP

Το να μαγειρεύεις πρωτότυπα φαγητά που να τρώγονται , χρησιμοποιώντας κλασικές ύλες , εμμένοντας στην απλότητα και εξοβελίζοντας την υπερβολή ,είναι κάτι που μπορεί να χαρακτηρίζει ποικίλων ειδών δημιουργούς ανά τους αιώνες...στο φαΐ ή την τέχνη.Πάνω σ'αυτήν τη βασική αρχή ,που, όπως όλες οι αρχές αυτού του τύπου, διαβρώνει το άπαν με υποσυνείδητο και αυτοματικό τρόπο(κανείς, όντας πρωτοπόρος, δεν στοχεύει στην πρωτοπορία – απλώς του βγαίνει...)οδεύει, εδώ και λίγα χρόνια, ένα συγκρότημα του blues από την Κεντρική Ελλάδα, οι Small Blues Trap.Με έδρα τη Μαλεσίνα της Φθιώτιδος οι τέσσερις φίλοι(Πάυλος Καραπιπέρης/φωνή, φουσαρμόνικα, κιθάρες, κρουστά, Παναγιώτης Δάρας/κιθάρες, κρουστά, Λευτέρης Μπέσιος/μπάσο, Γιώργος Πούλος/ντράμς – υπάρχει και το τενόρο του Άγγελου Ψαρρά σε δύο κομμάτια), έχοντας όλα τα απαραίτητα εφόδια για μεγάλη καριέρα στο «παράλληλο κύκλωμα», ετοίμασαν νέα δουλειά, καλοηχογραφημένη και καλοτυπωμένη, δείχνοντας πως βαδίζουν σε σίγουρο δρόμο.Φυσικά, δεν πρέπει να παραβλέπουμε και πρώτοι απ'όλους οι Small Blues Trap, πως μιλάμε για ένα ελληνικό γκρουπ που παίζει blues και πως τα περιθώρια για να φουσκώσει το πράγμα(σαν την Αλαμάνο στο εξώφυλλο), δεν είναι και πάρα πολλά. Εξάλλου, «μεγάλη καριέρα» δεν σημαίνει, σώνει και καλά, να πουλήσεις όσο πουλάει ο Eric Clapton ή ο B.B.King, αλλά να μπορείς να υπάρχουν στο χώρο με άξιες και σοβαρές δουλειές, που να προκαλούν κολακευτικά σχόλια. Το τελευταίο, νομίζω πως οι φίλοι μας θα το καταφέρουν εύκολα...

Εκείνο που προξενεί εντύπωση με την περίπτωση των Small Blues Trap είναι ο πηγαίος, σχεδόν φυσικός τρόπος που αντιμετωπίζουν το blues. Παρ'όλη δηλαδή την ισχυρή παρακαταθήκη, έτσι όπως αυτή έχει διαμορφωθεί μέσα από τα γνωστά ακούσματα, διακρίνεται το ταλέντο του τραγουδοποιού, η διάθεσή του να είναι ο εαυτός του και όχι η εικόνα κάποιου άλλου – όπως συχνά συμβαίνει σε μουσικές με ισχυρό το στοιχείο της «ρίζας». Δεν υπάρχει, εν ολίγοις, η αντιγραφή και το αναμάρτημα, ούτε καμία(ανόητη) φιλοδοξία να εμφανισθεί ο Μαλιακός ή ο Ευοϊκός ως...ο Κόλπος του Μεξικού. Τούτο βεβαίως δεν σημαίνει πως το blues των Small Blues Trap είναι «ελληνικό». Κάθε άλλο. Κάτι τέτοιο θα συνιστούσε «παρατυπία» και εγωκεντρισμό. Παίζεις πάντα το παιγνίδι με τους βασικούς κανόνες, τους οποίους έχουν θέσει άλλοι πριν από σένα. Σέβεσαι ό,τι σου παραδίδεται, δίχως να είσαι προσκολλημένος στα «εικονίσματα» και όταν σου δωθεί η ευκαιρία, θα βάλεις αθόρυβα την υπογραφή σου και θα φύγεις(ή θα μείνεις). Αυτό πράττουν οι Small Blues Trap. Γράφουν τραγουδάρες όπως π.χ. το 'The Rusty Train', που θα μπορούσε

να τέμνει δίχως πρόβλημα ένα σετ του Buddy Guy, χωρίς, ίσως, να γνωρίζουν πόσο σπουδαίοι είναι. Κάποιοι να τους το πεί...κι ας κάνουν ό,τι νομίζουν...

Φώντας Τρούσας

SMALL BLUES TRAP: Crossroad Ritual (Shelter)

Το να μαγειρεύεις πρωτότυπα φαγητά που να τρώγονται, χρησιμοποιώντας κλασικές ύλες, εμμένοντας στην απλότητα και εξοβελίζοντας την υπερβολή, είναι κάτι που μπορεί να χαρακτηρίζει ποικίλων ειδών δημιουργούς ανά τους αιώνες... στο φαί ή την τέχνη. Πάνω σ' αυτήν τη βασική αρχή, που, όπως όλες οι αρχές αυτού του τύπου, διαβρώνει το άπαν με υποσυνείδητο και αυτοματικό τρόπο (κάνεις, όντας πρωτοπόρος, δεν

στοχεύει στην πρωτοπορία – απλώς του βγαίνει...) οδεύει, εδώ και λίγα χρόνια, ένα συγκρότημα του blues από την Κεντρική Ελλάδα, οι Small Blues Trap. Με έδρα τη Μαλεσίνα της Φθιώτιδος οι τέσσερις φίλοι (Παύλος Καραμπέρης φωνή, φουσαρμόνικα, κιθάρες, κρουστά, Παναγιώτης Δάρας κιθάρες, κρουστά, Λευτέρης Μπέσιος μπάσο, Πύργος Πούλος ντραμς – υπάρχει και το τενόρο του Άγγελου Ψαρρά σε δύο κομμάτια), έχοντας όλα τα απαραίτητα εφόδια για μεγάλη καριέρα στο «παράλληλο κύκλωμα», ετοίμασαν νέα δουλειά, καλοπαραγραφημένη και καλοτυπωμένη, δείχνοντας πως βαδίζουν σε σίγουρο δρόμο. Φυσικά, δεν πρέπει να παραβλέψουμε και πρώτοι απ' όλους οι Small Blues Trap, πως μιλάμε για ένα ελληνικό συγκρότημα που παίζει blues και πως τα περιθώρια για να φουσκώσει το πράγμα (σαν την Αλαμάνο στο εξώφυλλο), δεν είναι και πάρα πολλά. Εξάλλου, «μεγάλη καριέρα» δεν σημαίνει, σώνει και καλά, να πουλήσεις όσο πουλάει ο Eric Clapton ή ο B.B King, αλλά να μπορείς να υπάρχεις στο χώρο με άξιες και σοβαρές δουλειές, που να προκαλούν καλακευτικά σχόλια. Το τελευταίο, νομίζω πως οι φίλοι μας θα το καταφέρουν εύκολα... Εκείνο που προξενεί εντύπωση με την περίπτωση των Small Blues Trap είναι ο πηγαίος, σχεδόν φυσικός τρόπος που αντιμετωπίζουν το blues. Παρ' όλη δηλαδή την ισχυρή παρακαταθήκη, έτσι όπως αυτή έχει διαμορφωθεί μέσα από τα γνωστά ακούσματα, διακρίνεται το ταλέντο του τραγουδοποιού, η διάθεσή του να είναι ο εαυτός του και όχι η εικόνα κάποιου άλλου – όπως συχνά συμβαίνει σε μουσικές με ισχυρό το στοιχείο της «ρίζας». Δεν υπάρχει, εν ολίγοις, η αντιγραφή και το αναμύσημα, ούτε καμία (ανόητη) φιλοδοξία να εμφανισθεί ο Μαλιακός ή ο Ευοικός ως... ο Κόλπος του Μεξικού. Τούτο βεβαίως δεν σημαίνει πως το blues των Small Blues Trap είναι «ελληνικό». Κάθε άλλο. Κάτι τέτοιο θα συνιστούσε «παρωτίπια» και εγωκεντρισμό. Παίζει πάντα το παιχνίδι με τους βασικούς κανόνες, τους οποίους έχουν θέσει άλλοι πριν από σένα. Σέβεται ό,τι σου παραδίδεται, δίχως να είσαι προσκολλημένος στα «εικονίσματα» και όταν σου δώσει η ευκαιρία, θα βάλεις αθόρυβα την υπογραφή σου και θα φύγεις (ή θα μείνεις). Αυτό πράττουν οι Small Blues Trap. Γράφουν τραγουδάρες όπως π.χ. το "The rusty train", που θα μπορούσε να τέμνει δίχως πρόβλημα ένα σετ του Buddy Guy, χωρίς, ίσως, να γνωρίζουν πόσο σπουδαίοι είναι.

Κάποιοι να τους το πεί... κι ας κάνουν ό,τι νομίζουν...

Διανομή: Anazitisi Records, τηλ. 210 2626555, www.anazitisirecords.com

Φώντας Τρούσας

